

bero på den konkrete sags omstændigheder, hvem der fra statsamtets side skal stå for samtalen.

Udebliver moderen efter indkaldelse fra møder i statsamtet, eller skønner statsamtet, at hun tilbageholder oplysninger om faderskabsmulighederne, følger det af § 13, nr. 2 og 4, at statsamtet skal indbringe sagen for retten. Er forholdet derimod det, at moderen må antages ikke at være i stand til at identificere faderskabsmulighederne, skal sagen ikke indbringes for retten. I sådanne tilfælde må statsamtet henlægge sagen. Endvidere bør der efter afholdelsen af det nævnte møde gives moderen en rimelig »tænkepause«, før indbringelse for retten eventuelt sker.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.7.

Til § 9

Bestemmelsen angiver i *stk. 1*, hvem der - i relation til lovens bestemmelser - er part i en faderskabssag i statsamtet. Betydningen af at være part er bl.a., at den pågældende kan opfordres til at medvirke ved retsgenetiske undersøgelser (§ 11, stk. 1.), at den pågældende kan forlange sagen indbragt for retten (§ 13, nr. 1), og at den pågældende skal samtykke for, at der kan ske anerkendelse af faderskab efter § 14, stk. 3.

Efter *nr. 1 og 2* er barnet og moderen part i sagen.

Efter *nr. 3* er også den hidtidige far part i sagen. Det gælder, hvad enten hans faderskab er registreret i forbindelse med fødslen, jf. §§ 1-3, eller fastslået ved anerkendelse, jf. § 14.

Efter *nr. 4* anses endvidere en mand, som moderen har oplyst som mulig far, som part i sagen, jf. herved § 8. Endelig anses en mand, der udnytter sin ret efter § 6, stk. 1, til at få prøvet, om han er barnets far, som part i sagen, jf. *nr. 5*.

Er den pågældende part død, indtræder dødsboet i vedkommendes retsstilling.

Den omstændighed, at moderen på fødselstidspunktet har været gift, uden at ægtemanden er blevet registreret som far, indebærer ikke, at statsamtet automatisk skal inddrage den pågældende i sagen. Han skal kun inddrages i sagen, hvis moderen oplyser ham som faderskabsmulighed, eller han selv - efter at have fået meddelelse om barnets fødsel, jf. § 6, stk. 2 - udnytter sin ret til efter § 6, stk. 1, at få prøvet faderskabsspørgsmålet. Det samme gælder i forhold til mænd, som moderen har været gift med i de seneste 10 måneder inden barnets fødsel.

Er moderen død, kan statsamtet efter *stk. 2* inddrage en mand som part i sagen, hvis barnets værge fremsætter anmodning om det, og det antageliggøres, at den pågældende er eller kan være barnets far.

I disse tilfælde, hvor moderen ikke selv kan give oplysninger, indebærer hensynet til, at barnet kan få en far, at der ikke bør stilles store krav til sandsynligheden for, at den pågældende kan være barnets far, som betingelse for at inddrage ham i sagen.

Til § 10

Bestemmelsen indebærer, at faderskabet i visse tilfælde ikke skal fastslås.

Efter bestemmelsen kan en mand ikke blive barnets far, hvis barnet er blevet til ved et strafbart forhold, og afgørende hensyn til barnet taler imod, at gerningsmandens faderskab fastslås. Afskæring af faderskab efter bestemmelsen kan finde sted såvel i tilfælde, hvor moderen efter § 8, stk. 1, har opgivet den pågældende som fadermulighed, som i tilfælde, hvor den pågældende mand selv måtte ønske sit faderskab fastslået, jf. § 6, stk. 1.

Reglen finder alene anvendelse, hvis barnet er blevet til ved et strafbart forhold fra den pågældendes side, f.eks. ved incest, jf. straffelovens § 210, eller voldtægt, jf. straffelovens § 216. Andre strafbare forhold er uden betydning for spørgsmålet om faderskab.

Anvendelse af bestemmelsen vil normalt forudsætte, at manden er dømt for det pågældende forhold, eller at han selv erkender det. Verserer der en straffesag, hvor der ikke er afgivet tilståelse, bør statsamtet i almindelighed udsætte faderskabssagen på straffesagens afslutning.

Det er endvidere en betingelse, at »afgørende hensyn« taler imod mandens faderskab. Det må her bl.a. komme i betragtning, hvilken karakter det strafbare forhold har, og hvilken indstilling barnets mor har til spørgsmålet.

Er barnet blevet til ved incest, vil afgørende hensyn formentlig altid tale imod, at den pågældende bliver far til barnet. Er der derimod tale om voldtægt m.v., vil det bero på en samlet vurdering, om afskæring bør finde sted. Der må i den forbindelse bl.a. lægges vægt på, om moderen selv ønsker faderskabet afskåret.

Tiltræder manden ikke, at hans faderskab afskæres, må statsamtet - selv om den pågældende ikke selv anmoder om det - indbringe sagen for retten, jf. § 13, nr. 2.

Selv om bestemmelsen ikke bringes i anvendelse, og den pågældende mand således bliver retlig far til barnet, er det efter omstændighederne ikke udelukket at begrænse de almindelige retsvirkninger af faderskabet. F.eks. vil retten til samvær med barnet kunne afslås eller ophæves, hvis det er påkrævet af hensyn til barnet, jf. § 17, stk. 3, i lov om forældremyndighed og samvær.